

Goedkeuring van de op 1 juli 1970 te Londen tot stand gekomen Vierde Internationale Tinovereenkomst, met bijlagen

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

A. Algemeen

I. De tekst van de onderhavige Overeenkomst¹⁾ is vastgesteld op de in april/mei 1970 te Genève gehouden Tinconferentie der Verenigde Naties. De voorgaande Tinovereenkomst (de derde), die op 1 juni 1965 te Londen tot stand kwam, trad op 7 september 1967 voor het gehele Koninkrijk in werking (bijl. *Hand. II* 1965/66 - 8695 (R 544) *Stb.* 1967, 401, laatstelijk *Trb.* 1967, 175). Voor een uitvoerig historisch overzicht van de wijze waarop vóór en na de tweede wereldoorlog internationale maatregelen zijn getroffen ter stabilisatie van de internationale tinmarkt, mogen de ondergetekenden verwijzen naar de memorie van toelichting bij bovengenoemde kamerstukken. Wat betreft de algemene internationale grondstoffenproblematiek, waarvan de vraagstukken van de internationale tinmarkt een onderdeel vormen, zij verwezen naar de mededelingen van de Regering in de memories van toelichting, behorende bij hoofdstuk XIII (Economische Zaken) van de rijksbegrotingen voor de afgelopen dienstjaren, laatstelijk voor het dienstjaar 1971 (Bijl. *Hand. II* 1970/71 - 10 900, blz. 46, e.v.), naar aanleiding van besprekingen daarentrent in UNCTAD-kader.

In deel A van deze toelichting zal in hoofdstuk II een overzicht worden gegeven van de ontwikkeling van de internationale tinmarkt onder de werking van de Derde Internationale Tinovereenkomst (laatstelijk *Trb.* 1967, 175). Daarbij wordt tevens aandacht geschonken aan bepaalde marktsituaties, zoals deze onder de werking van de beide vorige tinovereenkomsten zijn ontstaan, voor zover zulks nodig lijkt ter verklaring van de huidige toestand op de internationale tinmarkt.

Vervolgens wordt in hoofdstuk III een korte samenvatting gegeven van het verloop van de Tin Conferentie-1970 der Verenigde Naties, die geleid heeft tot de vaststelling van de tekst van de Vierde Internationale Tinovereenkomst.

In hoofdstuk IV komen de aan de overeenkomst verbonden E.E.G.-aspecten aan de orde.

De stand van zaken ten aanzien van de ondertekening van deze Overeenkomst, alsmede het standpunt van de Regering met betrekking tot de deelneming van het Koninkrijk aan de onderhavige Overeenkomst worden behandeld in hoofdstuk V.

In deel B van deze memorie wordt ten slotte een toelichting verstrekt op de afzonderlijke bepalingen van de Vierde Internationale Tinovereenkomst die ten opzichte van de voorgaande belangrijke wijzigingen inhouden.

II. De Derde Internationale Tinovereenkomst is evenals de beide daaraan voorafgaande tinovereenkomsten voor een tijdvak van vijf jaren gesloten (t.w. van 1 juli 1966 tot en met 30 juni 1971).

Aan deze internationale samenwerking op het gebied van de prijsvorming, de produktie, het verbruik en de handel in tinerts en tinmetaal nemen 26 landen deel, t.w. zes produktielanden (Maleisië, Thailand, Indonesië, Bolivia, Congo en Nigeria) en twintig verbruikslanden, waarvan Japan, het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk als de belangrijkste drie ver-

bruikslanden te zamen de helft van het totale tinverbruik der twintig deelnemende verbruikslanden voor hun rekening nemen.

Het Koninkrijk der Nederlanden neemt in de rangorde der deelnemende verbruikslanden de vijfde plaats in.

De Verenigde Staten, de Bondsrepubliek Duitsland en de Sovjet Unie, hebben wel deelgenomen aan de V.N. Tinonderhandelingsconferentie van 1965, welke geleid heeft tot de totstandkoming van de Derde Internationale Tinovereenkomst, maar deze landen hebben zich uiteindelijk niet bij deze overeenkomst aangesloten.

De voornaamste doelstelling van de achtereenvolgende Internationale Tinovereenkomsten was, en is, het stabiliseren van het prijsniveau op de internationale tinmarkt. Om dit te bereiken wordt getracht een aanpassing tussen aanbod en vraag tot stand te brengen, zowel op korte, als op lange termijn. Tevens beoogt de internationale samenwerking in het kader van de Derde Internationale Tinovereenkomst - de eerste internationale grondstoffenovereenkomst die onder auspiciën van de UNCTAD tot stand kwam - het nemen van maatregelen die gericht zijn op een vergroting van de exportopbrengsten van de tin-producerende ontwikkelingslanden, teneinde mede daardoor de economische groei en de sociale ontwikkeling van deze landen te bevorderen. Voorts dienen maatregelen te worden getroffen ter bevordering van een stijgende tinproduktie, waarbij de producenten winstgevende opbrengsten worden verschafte en tevens voldoende aanbod van tin beschikbaar komt tegen voor de verbruikers redelijke prijzen.

De uitvoering van deze internationale overeenkomst is opgedragen aan de „Internationale Tinraad”, gevestigd te Londen. Voor het voeren van zijn beleid kan deze Raad ter verwezenlijking van bovenomschreven doeleinden buffervoorraadoperaties doen verrichten en exportrestricties van toepassing verklaren. Al naar gelang de omstandigheden kan de Raad deze middelen afzonderlijk dan wel in combinatie met elkaar toepassen. Ten behoeve van de werking van het buffervoorraadmechanisme stelt de Raad prijsgrenzen vast.

Tijdens de werkingsduur (1956-1961) van de Eerste Internationale Tinovereenkomst (laatstelijk *Trb.* 1959, 15) heeft zich aanvankelijk een situatie van tinoverschot voorgedaan. Door het nemen van bepaalde maatregelen is de Raad erin geslaagd een zekere aanpassing van het aanbod der produktielanden aan de vraag der verbruikslanden tot stand te brengen.

Tegen het einde van de looptijd van de Eerste Tinovereenkomst is onder invloed van een aantal factoren de wereld-tinpositie omgeslagen van een surplus- naar een tekort-situatie.

gedurende de looptijd (1961-1966) van de Tweede Internationale Tinovereenkomst (laatstelijk *Trb.* 1962, 25) heeft de Tinraad in zijn beleid met deze gewijzigde situatie rekening moeten houden. De prijsgrenzen werden driemaal op een hoger niveau vastgesteld en de buffervoorraad werd geleidelijk aan verkocht, zodat deze in oktober 1963 geheel was uitgeput.

Inmiddels hadden de Verenigde Staten sedert september 1962 een aanvang gemaakt met het afstoten van tin uit de overvloedige strategische voorraden, waartoe het Congres toestemming had verleend tot een hoeveelheid van 148 000 long ton¹⁾.

¹⁾ De Engelse tekst van de Vierde Internationale Tinovereenkomst is nedergelegd op de bibliotheek, ter inzage van de leden.

¹⁾ 1 long ton = 1016 kg.

In overleg met de Tinraad werd daarvan op commerciële basis circa 80 000 long ton geleidelijk afgezet. Per 1 juli 1968 werden de verkopen gestaakt in verband met de toen ontstane overschot-situatie op de internationale tinmarkt, op welke situatie hieronder nog nader wordt ingegaan. Met inachtneming van verkopen in het kader van hulpprogramma's en door overbrenging van 32 000 long ton naar de strategische reserve (die nu 232 000 long ton bedraagt), blijft ten slotte nog ongeveer 20 à 25 000 long ton voor verkoop beschikbaar. De Verenigde Staten hebben nog geen beslissing genomen over de verkoop van deze voorraad.

Bij het begin van de derde verdragsperiode in juli 1966 verhoogde de Tinraad de prijsgrenzen van £ 1.000-£ 1.200 tot £ 1.100-£ 1.400 per long ton.

In november 1967 werden deze grenzen herzien in verband met de devaluatie van het Pond Sterling, terwijl op 1 januari 1970 een aanpassing plaatsvond door de invoering van het metrieke stelsel door de Londense Metaalbeurs.

Gedurende 1970 vond in de Tinraad herhaaldelijk overleg plaats over een verdere wijziging van de prijsgrenzen, hetgeen in oktober 1970 leidde tot een verhoging van de bodemprijs van £ 1.260 tot £ 1.350 per ton en van de plafondprijs van £ 1.605 tot £ 1.650 per ton.

Doordat de productie zich vrij gestadig uitbreidde en de toeneming van het verbruik slechts op bescheiden schaal plaatsvond, ontstond in 1968 een toenemende surplus-situatie. Deze leidde in september 1968 tot het instellen van export-restricties, die ook gedurende het jaar 1969 nog van kracht bleven. Daarnaast moest de Beheerder van de buffervoorraad eind 1967 en in 1968 in actie komen om de dalende trend in de tinprijs op te vangen. In 1969 kwam aan deze daling een einde. Om een schoksgewijze marktontwikkeling te voorkomen werd in de loop van 1969, hoewel een minimale exportrestrictie nog van kracht was, door de Raad speciale machtiging verleend aan de Beheerder om in de middensector van de prijsvork te opereren, op voorwaarde dat hij als nettoverkoper op de markt zou optreden. Het totale beeld van de operaties van de buffervoorraad tijdens de Derde Tinovereenkomst blijkt uit de volgende opstelling betreffende de aanwezige voorraden tin in de buffervoorraad:

Per ultimo	In long tons (= 1016 kg)			
	1967	1968	1969	1970
maart	1510	8225	11290	3870
juni	1510	9200	8450	955
september	2440	11290	7645	955
december	4755	11290	4590	

Wat betreft de marktsituatie sedert het laatste kwartaal 1969 zij vermeld dat, als gevolg van het optreden van speculanten en spanningen op de valutamarkt, de toestand op de tinmarkt vrij onrustig is geweest. Verschillende malen werd de plafondprijs gepasseerd. De verkopen van de buffervoorraad zijn gedurende bijna drie maanden door de Raad aan restricties onderworpen geweest, ten einde te voorkomen dat bij het overschrijden van de plafondprijs tin uit de buffervoorraad in handen zou komen van speculanten. Aangezien dit gevaar enigszins geweken leek, is deze maatregel in februari 1970 weer ingetrokken. Ook de machtiging aan de Beheerder van de buffervoorraad tot het opereren in de middensector is per einde maart 1970 ingetrokken. In april 1970 steeg de tinprijs opnieuw boven de plafondprijs, waardoor de Beheerder van de buffervoorraad genoodzaakt was de gehele beschikbare hoeveelheid tinmetaal te verkopen. De tinprijs daalde hierna weer beneden de plafondprijs en bevindt zich thans nog binnen de prijsgrenzen van de Overeenkomst. De Beheerder van de buffervoorraad had na deze rumoerige periode op de tinmarkt nog slechts een geringe hoeveelheid tin te zijner beschikking. Dit vloeide voort uit de omstandigheid dat ten tijde van de hierboven genoemde verkopen, in verband met de overschrij-

ding van de plafondprijs, bepaalde partijen niet direct voor „cash“-transacties beschikbaar waren als gevolg van door de Beheerder gesloten termijn-transacties.

Voor een cijfermatig overzicht betreffende de productie van tinerts, het verbruik van tinmetaal, de prijsontwikkeling op de Londense Metaalbeurs en de productie van blik (de belangrijkste toepassing van tinmetaal in de industrie), mogen de ondergetekenden verwijzen naar de bijlage bij deze memorie.

Uit het geschetste verloop van de tinprijs moge blijken dat ook de Derde Internationale Tinovereenkomst, evenals de eerste en de tweede, een wezenlijke bijdrage heeft geleverd tot het beoogde doel, nl. stabilisering van de tinprijs op een voor de tinproducerende ontwikkelingslanden winstgevend niveau, waarbij tevens voldoende aanbod van tin beschikbaar komt tegen voor de verbruikers redelijke prijzen.

III. Onder auspiciën van de UNCTAD werd in april/mei 1970 te Genève een V.N.-Tin-onderhandelingsconferentie gehouden met het doel de tekst voor een Vierde Internationale Tinovereenkomst op te stellen. Deze besprekingen, die in een prettige en constructieve sfeer werden gevoerd, hebben tot overeenstemming geleid. Het tijdvak, waarvoor de Vierde Internationale Tinovereenkomst zal gelden, zal lopen van 1 juli 1971 tot en met 30 juni 1976.

Van de 26 leden van de Internationale Tinraad onder de werking van de Derde Internationale Tinovereenkomst waren 24 landen als deelnemer bij de conferentie aanwezig, t.w.:

Produktielanden	Verbruikslanden	
Bolivia	Australië	Japan
Congo (Democratische Republiek)	België/Luxemburg	Korea
Indonesië	Canada	Mexico
Maleisië	Denemarken	Nederland
Nigeria	Frankrijk	Polen
Thailand	Hongarije	Spanje
	India	Tsjechoslowakije
	Italië	Turkije
		Ver. Koninkrijk
		Zuidslavië

Voorts waren de volgende 7 landen, die niet aan de Derde Tinovereenkomst deelnemen, bij de conferentie vertegenwoordigd: Brazilië, Bulgarije, China (Taiwan), de Bondsrepubliek Duitsland, de Philippijnen, de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie, terwijl 7 landen als waarnemer aanwezig waren, t.w.: Oostenrijk (deelnemer derde Tinovereenkomst), Cuba, Finland, Noorwegen, Portugal, Zweden en Zwitserland. Israël, hoewel deelnemer van de Derde Tinovereenkomst, was niet ter conferentie vertegenwoordigd.

Verder waren als waarnemer aanwezig vertegenwoordigers van het I.M.F., de Wereldbank, het GATT, terwijl de EEG deelnam zonder stemrecht, doch met het recht het woord te voeren over onderwerpen, welke tot haar competentie behoren. Deze positie kwam overeen met de status die de EEG tijdens de Internationale Suiker Conferentie der Verenigde Naties van 1968 had.

Opmerkelijk was de gewijzigde positie van Australië. Dit land is thans als verbruiksland lid van de Tinraad. In verband met de voortschrijdende uitbreiding van zijn mijnproductie, die in de afgelopen jaren reeds het binnenlandse verbruik met 3000 à 4000 ton overtrof, zal, bij de inwerkingtreding van de Vierde Overeenkomst, dit land tot de groep produktielanden overgaan.

Ook Brazilië heeft zich tijdens de conferentie als een toekomstig produktieland gedragen. Weliswaar is de huidige mijnproductie nog niet van zodanige omvang dat deze het verbruik overtreft, doch verwacht wordt, dat Brazilië in de nabije toekomst in verband met de geplande uitbreiding der productie als exporteur zal gaan optreden. Aan het slot van de conferentie wenste dit land echter nòch als produktieland, nòch als verbruiksland in de Overeenkomst te worden opgenomen, omdat het zich ten aanzien van een mogelijke toetreding nog niet wilde uitspreken.

De nieuwe Tinovereenkomst komt qua doelstelling en werkwijze in grote lijnen overeen met de huidige overeenkomst. Naast een meer logische opzet en systematischer indeling van de tekst van de thans 54 artikelen omvattende nieuwe overeenkomst, hebben de wijzigingen in hoofdzaak betrekking op een grotere mate van flexibiliteit in de buffervoorraadoperaties in de bovenste en onderste sector van de prijsrange, alsmede een aantal verbeteringen ten aanzien van de structuur en de werkwijze van de Tinraad, aan welke organisatie wederom de toepassing en de uitvoering van deze Overeenkomst is opgedragen.

De belangrijkste problemen, zoals de vaststelling van de prijsrange, de indeling van deze range in drie prijsgroepen, de omvang en de financiering van de buffervoorraad, de principes ten aanzien van de operaties van de buffervoorraad welke zoals hierboven reeds werd vermeld, een grotere mate van flexibiliteit toelaten, de toepassing van exportrestricties en de maatregelen in geval van tinschaarste, zijn praktisch op dezelfde wijze geregeld als in de Derde Tinovereenkomst.

Het vraagstuk, dat gedurende de conferentie lange tijd onderwerp van discussie is geweest, betrof de financiering van de buffervoorraad. De oplossing daarvan hield nauw verband met de vaststelling van de omvang van die voorraad. De produktielanden hielden een krachtig pleidooi voor hun voorstel om *alle* deelnemende landen verplicht aan deze financiering te doen bijdragen.

De produktielanden wezen er met grote nadruk op, dat de financiële lasten voor hen als ontwikkelingslanden bijzonder zwaar zijn. Tevens voerden zij aan, dat de operaties van de buffervoorraad bij een marktsituatie met een hoge tinprijs in hoofdzaak in het belang van de verbruikslanden wordt verricht. Dit standpunt vindt steun in de desbetreffende aanbeveling, die de Raad voor Handel en Ontwikkeling van de UNCTAD in februari 1969 unaniem heeft aanvaard, waarin met name wordt gesteld, dat de financiering van buffervoorraden in het kader van internationale grondstoffenovereenkomsten geen onevenredig zware lasten op ontwikkelingslanden mag leggen. Ook het op verzoek van de Wereldbank uitgebrachte rapport van de Commissie voor Internationale Samenwerking (het zgn. Pearson-rapport) bevat een soortgelijke aanbeveling, waarin geconcludeerd wordt, dat het deelnemen aan een dergelijke financiering als een geldig doel van buitenlandse hulp dient te worden beschouwd.

Alleen Nederland en Frankrijk steunden het genoemde producentenvoorstel. Tot grote teleurstelling van de ontwikkelingslanden wees het overgrote deel der verbruikslanden het voorstel af.

Opmerkelijk was de sterk negatieve houding van Japan, Tsjecho-Slowakije, het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten, tegenover dit hoofdpunt van de onderhandelingen.

De bepaling ten aanzien van de verplichte deelneming door de produktielanden aan de financiering der buffervoorraad werd derhalve, behoudens redactionele verbeteringen, nageleefd ongewijzigd in de Vierde Tinovereenkomst overgenomen.

Dit heeft ertoe geleid dat de produktielanden niet bereid waren de buffervoorraad van 20 000 ton, welke in de praktijk te klein is gebleken, te vergroten tot b.v. 30 000 ton.

Weliswaar heeft het I.M.F. sedert juni 1969 de mogelijkheid geschapen om aan produktielanden, die verplicht zijn tot het deelnemen in de financiering van buffervoorraden (boven de reeds bestaande trekkingsrechten) additionele trekkingsrechten toe te kennen, doch deze faciliteit heeft niet geleid tot vergroting van de buffervoorraad.

Wel bestaat voor landen die voor deelneming aan de Tinconferentie waren uitgenodigd, de mogelijkheid vrijwillige additionele bijdragen te verlenen aan deze buffervoorraad.

Tijdens de slotzitting der Conferentie heeft de Nederlandse delegatie een verklaring afgelegd, waarin de bereidheid van de Koninkrijksregering tot het verlenen van een vrijwillige bijdrage in de financiering van de buffervoorraad tot een bedrag van maximaal f 5,2 mln. tot uitdrukking werd gebracht. De reacties hierop van de zijde van de produktielanden en

van de Secretaris-Generaal van de UNCTAD getuigden van bijzondere instemming met de praktische en ideële politiek van de Koninkrijksregering op het gebied van de hulp aan ontwikkelingslanden. Deze door Nederland te verlenen bijdrage zal overeenkomstig het besluit van de Rijksministerraad van 10 april 1970 onder het totale plafond van de Nederlandse ontwikkelingshulp worden gebracht.

De Conferentie heeft ten slotte een resolutie aangenomen, waarin de Regeringen van alle uitgenodigde landen wordt aanbevolen aan de Vierde Tinovereenkomst deel te nemen. De Overeenkomst heeft te Londen ter ondertekening open gestaan van 1 juli 1970 t/m 29 januari 1971.

Als datum van inwerkingtreding wordt beoogd 1 juli 1971.

IV. In het kader van het EEG-overleg te Brussel is de kwestie van het optreden van de Gemeenschap, c.q. het gecoördinerend optreden van de lid-staten aan de orde geweest.

Op 21/22 april 1970 besloot de Raad van de Europese Gemeenschappen te Luxemburg te dezer zake, dat over die onderwerpen, welke betrekking hebben op de gemeenschappelijke handelspolitiek van de Gemeenschap, in de zin van artikel 113 van het EEG-Verdrag, de Europese Commissie belast werd met het voeren van de onderhandelingen tijdens bedoelde conferentie.

In het aan de Europese Commissie verleende mandaat werd haar met name opgedragen te trachten in de bepaling van de nieuwe Overeenkomst, die betrekking heeft op maatregelen in geval van tinschaarste (Artikel 37), een voorziening met een dwingend karakter te doen opnemen ten aanzien van een billijke verdeling van de beschikbare hoeveelheid tinmetaal onder de deelnemende verbruikslanden.

Voor wat betreft de overige onderwerpen, waarover op meergenoemde conferentie onderhandeld zou moeten worden, werd beslist dat de lid-staten en de Europese Commissie zoveel mogelijk gezamenlijk en gecoördineerd zouden optreden.

Aangezien in verband met de procedurele regels van de Verenigde Naties een deelneming met inbegrip van stemrecht van de Gemeenschap aan de conferentie niet mogelijk was, besloot de Raad van de Europese Gemeenschappen toelating te vragen op dezelfde basis als in 1968 was geschied tijdens de Internationale Suiker Conferentie der Verenigde Naties. Na advies te hebben ingewonnen bij de Juridische Dienst der Verenigde Naties besloot de Conferentie ondanks protest van de Oost-Europese landen de EEG toe te laten als „intergouvernementale organisatie” met het recht het woord te voeren over die onderwerpen welke tot haar competentie behoren, evenwel zonder stemrecht.

Een bijzonder moeilijk punt was voorts in de Vierde Tinovereenkomst een bepaling te doen opnemen, die de eventuele toekomstige deelneming van de Gemeenschap aan deze Overeenkomst mogelijk zou moeten maken.

Na langdurig overleg werd op de laatste dag van de Conferentie ten slotte voor deze kwestie een regeling gevonden.

In de nieuwe Overeenkomst is een bepaling (Artikel 50) opgenomen, die voor een „intergouvernementale organisatie” met onderhandelingsbevoegdheden ten aanzien van internationale overeenkomsten de mogelijkheid opent aan de Internationale Tinovereenkomst deel te nemen. Een dergelijke organisatie zal zelf geen stemrecht hebben. In zaken, welke tot haar competentie behoren, kan het stemrecht van haar lid-staten gezamenlijk worden uitgeoefend.

De Raad van de Europese Gemeenschappen heeft nadien besloten, dat de EEG op grond van Artikel 50 aan deze Overeenkomst zal deelnemen.

V. De stand van zaken met betrekking tot de ondertekening der Overeenkomst per 29 januari 1971 – de datum van beëindiging der ondertekeningsperiode – is de volgende. Van de produktielanden hebben 7 landen, tezamen 1000 stemmen omvattende, ondertekend, t.w.:

Australië
Bolivia
Congo (Democratische Republiek)

Indonesië
Maleisië
Nigeria
Thailand.

Van de verbruikslanden hebben 23 landen, tezamen 677 stemmen omvattende, ondertekend, t.w.:

België/Luxemburg
Bulgarije
Bondsrepubliek Duitsland
Canada
China (Taiwan)
Denemarken
Frankrijk
Hongarije
India
Italië
Japan
Korea
Mexico
Nederland
Oostenrijk
Polen
Sovjet-Unie
Spanje
Tsjecho-Slowakije
Turkije
Verenigd Koninkrijk
Zuidslavië.

De ondertekening voor het Koninkrijk der Nederlanden heeft op 27 januari 1971 plaatsgevonden. Op dezelfde datum heeft ook de Europese Economische Gemeenschap ondertekend als een „Intergovernmental Organization”, zoals bedoeld in Artikel 50 van deze Overeenkomst.

Landen, die geen deelnemers waren van de Derde Tinovereenkomst, doch die tot ondertekening van de Vierde Tinovereenkomst zijn overgegaan, zijn de Bondsrepubliek Duitsland, de Sovjet-Unie, Bulgarije en China (Taiwan).

Van de bij de V.N. Tin Conferentie 1970 te Genève aanwezige deelnemers hebben de Verenigde Staten, Brazilië en de Filipijnen de nieuwe Overeenkomst niet ondertekend. Genoemde landen namen ook aan de vorige Overeenkomst geen deel.

Bij het bepalen van haar standpunt ten aanzien van de onderhavige Overeenkomst heeft de Regering overwogen dat de totstandkoming van internationale overeenkomsten voor grondstoffen, welke in het bijzonder voor ontwikkelingslanden van belang zijn als een duidelijk positief element in de ontwikkelingssamenwerking moet worden aangemerkt. In het kader van de UNCTAD en andere internationale organisaties verleent de Regering, zoveel als in haar vermogen ligt, haar medewerking aan het scheppen van voorwaarden, die de economische en sociale ontplooiing van de ontwikkelingslanden bevorderen.

Gezien voorts de bevredigende resultaten, die het gevolg zijn geweest van internationale samenwerking tussen produktie-landen en verbruikslanden onder vigeur van drie opeenvolgende internationale tinovereenkomsten, zijn de ondergetekenden van mening, dat het Koninkrijk zijn medewerking aan deze samenwerking dient voort te zetten door deelneming aan de Vierde Internationale Tinovereenkomst.

De ondergetekenden stellen er prijs op in dit verband naar voren te brengen dat ook het desbetreffende Nederlandse adviescollege, te weten de „Werkgroep voor Internationale Tinaangelegenheden”, waarin de betrokken sectoren van het Nederlandse bedrijfsleven (N.V. Billiton Maatschappij en de Koninklijke Nederlandse Hoogovens en Staalfabrieken N.V.) mede zijn vertegenwoordigd, tot deelneming van het Koninkrijk aan de onderhavige Overeenkomst heeft geadviseerd.

De financiële verplichtingen, welke voor het Koninkrijk uit de deelneming aan de onderhavige Overeenkomst voortvloeien,

bestaan uit een aandeel in de financiering van de secretariaatswerkzaamheden van de Internationale Tinraad te Londen. Verwacht mag worden dat de aan deze werkzaamheden verbonden kosten, noch het aandeel van het Koninkrijk daarin, in belangrijke mate zullen afwijken van het gebruikelijke niveau.

De Regering heeft het voorts wenselijk geacht in het kader van de internationale samenwerking op tingebed en haar ontwikkelingsbeleid op vrijwillige basis deel te nemen aan de financiering van de buffervoorraad onder de Vierde Internationale Tinovereenkomst. Zij stelt zich daarom voor aan deze buffervoorraad een bijdrage te verlenen tot een bedrag van maximaal f 5,2 mln. Deze bijdrage maakt deel uit van het Nederlandse hulpprogramma 1971 en is opgenomen in hoofdstuk V (Buitenlandse Zaken) van de Rijksbegroting. Zoals hierboven reeds werd vermeld, is van het voornemen vrijwillig bij te dragen door de Koninkrijksdelegatie ter conferentie mededeling gedaan. De omvang van deze bijdrage aan de buffervoorraad is gebaseerd op de stemmenverhouding in de groep verbruikslanden onder de werking van de Derde Tinovereenkomst.

De ondergetekenden merken ten slotte nog op, dat de Regeringen van Suriname en de Nederlandse Antillen er prijs op stellen, dat de Overeenkomst mede voor hun landen zal gelden.

Voor zover de bepalingen van de nieuwe Overeenkomst nog afzonderlijke toelichting behoeven, dient het volgende.

B. Toelichting op de voornaamste wijzigingen van de afzonderlijke bepalingen van de Overeenkomst

De onderstaande toelichting heeft betrekking op die bepalingen, welke in belangrijke mate van de vorige Overeenkomst afwijken.

In de *Préambule* hebben de eerste en de tweede overweging ten opzichte van de vorige overeenkomst enige wijzigingen ondergaan.

In de eerste overweging wordt gesteld, dat grondstoffenovereenkomsten doordat zij bijdragen aan het waarborgen van prijsstabilisatie en aan een gestadige ontwikkeling van exportopbrengsten en van grondstoffenmarkten, de economische groei in belangrijke mate kunnen bevorderen, speciaal in produktielanden die in ontwikkeling zijn. De overeenkomstige bepaling uit de *Préambule* van de Derde Tinovereenkomst maakte onderscheid tussen prijsstabilisatie op korte termijn en een gestadige ontwikkeling van de grondstoffenmarkten op lange termijn. Dit onderscheid is thans weggefallen. Verder is het element van de ontwikkeling der exportopbrengsten eraan toegevoegd.

De tweede overweging is, in vergelijking tot de overeenkomstige bepaling uit de Derde Tinovereenkomst, aangevuld met een algemene verwijzing naar de basisprincipes en de doelstellingen van de UNCTAD. Tegen deze achtergrond wordt thans de voortdurende samenwerking tussen de produktielanden en de verbruikslanden geplaatst, teneinde op basis van een internationale grondstoffenovereenkomst de tinproblemen te helpen oplossen.

Voorts is nog een zesde overweging toegevoegd, die de wenselijkheid aangeeft van de uitbreiding van het verbruik van tin, zowel in ontwikkelingslanden, als in geïndustrialiseerde landen.

In *Hoofdstuk I* is in de onder (b) genoemde doelstelling nu mede tot uitdrukking gebracht, dat ook buitensporige schommelingen van de exportopbrengsten uit tin vermeden moeten worden. De doelstellingen, genoemd onder (f) en (g), die respectievelijk betrekking hebben op te nemen maatregelen in geval van tinschaarste of in een surplussituatie, zijn materieel en redactioneel, meer met elkaar in overeenstemming gebracht.

De onder (h) vermelde doelstelling betreffende de verkoop van tin uit niet-commerciële voorraden, is herzien en duidelijker geredigeerd. Het opstellen van criteria voor deze ver-

kopen is weggevallen, omdat zulks in beginsel een nationale aangelegenheid is. De nieuwe redactie stelt nu duidelijker dat er maatregelen moeten worden genomen om onzekerheden en moeilijkheden, die uit deze verkopen zouden kunnen ontstaan, te vermijden.

De onder (i) genoemde doelstelling, die in de vorige Overeenkomst onder (j) vermeld stond, heeft wat het eerste gedeelte betreft, een kleine aanvulling ondergaan.

Thans dient bij voortdurende aandacht te worden geschonken aan de ontwikkeling en de exploitatie van nieuwe tinvoorkomens.

Het tweede gedeelte is nu in positieve zin geredigeerd door te stellen dat mede aandacht moet worden besteed aan het bevorderen van de meest efficiënte methodes van mijnbouw en van het concentreren en het smelten van tinerts, onder meer door het gebruikmaken van de financiële en technische hulpbronnen van de desbetreffende organisaties van de Verenigde Naties.

De doelstellingen, die in de vorige overeenkomst onder (i) en (k) waren vermeld, en die betrekking hadden op de studie van problemen van de tinindustrie op korte en lange termijn, alsmede op de deelneming aan organisaties, die zich met het wetenschappelijk onderzoek ten aanzien van het verbruik van tin bezighouden, zijn overgebracht naar artikel 8 (bevoegdheden en functies van de Raad).

Aan de gemaakte onderscheiding tussen produktielanden en verbruikslanden, die gebaseerd is op de mijnproduktie enerzijds en het verbruik van tinmetaal anderzijds, is in *Hoofdstuk III* een nadere definiëring toegevoegd voor het geval een land een aanzienlijke verbruiker is van tinmetaal uit eigen mijnproduktie. In dat geval wordt het lidmaatschap op de netto-export gebaseerd. In het omgekeerde geval wordt de basis van het lidmaatschap de netto-import (*artikel 4, onder b*).

De regeling voor de aanmelding als produktieland, respectievelijk als verbruiksland, werd eveneens gewijzigd.

Tot dusverre bepaalde elk deelnemend land zelf tot welke categorie het wenste te worden gerekend. Het werd echter algemeen wenselijk geacht, dat de toepassing van bovenbedoelde criteria ten aanzien van de indeling naar produktieland of verbruiksland op een besluit van de Raad zou zijn gegrond. Volgens de nieuwe Overeenkomst bepaalt thans de Raad tot welke groep een deelnemend land behoort, uiteraard met instemming van het betrokken land (*artikel 4, onder a*).

Bij de deponering der ratificatie-oorkonde kan een deelnemend land de voor zich gewenste categorie aangeven (*artikel 4, onder c*).

In de eerste vergadering van de Raad, na de inwerkingtreding van de Vierde Overeenkomst, worden bij gewone gedistribueerde meerderheid de beslissingen genomen, die nodig zijn voor de toepassing van bovengenoemde bepalingen. Als basis voor de te nemen besluiten gelden de stemmen der alsdan deelnemende landen, zoals deze zijn vastgelegd in de bijlagen A en B, gevoegd bij de Vierde Tinovereenkomst (*artikel 4, onder d*).

De nieuwe Overeenkomst bevat tevens een bepaling omtrent de wijze waarop een land van categorie kan veranderen. Ook hierover is de beslissing aan de Raad voorbehouden, welk besluit eveneens met instemming van het betrokken land dient te geschieden (*artikel 5*).

Hoofdstuk IV bevat een reeks bepalingen omtrent organisatie en beheer. De nieuwe Overeenkomst heeft de bepaling omtrent de vestigingsplaats van de Internationale Tinraad, te weten Londen, uitgebreid met de toevoeging „tenzij de Raad anders beslist”, (*artikel 6, onder b*). Aangezien de Tinraad evenwel sedert de inwerkingtreding van de Eerste Tinovereenkomst in 1956 zijn zetel in Londen heeft en ook verschillende andere internationale grondstoffenorganisaties (voor koffie, tarwe en suiker) aldaar zijn gevestigd, alsmede gelet op de omstandigheid dat de Londense Metaalbeurs een voorname plaats op de internationale tinmarkt inneemt, lijkt het onwaarschijnlijk dat de Tinraad omtrent de vestigingsplaats voor zijn secretariaat tot een ander besluit zal komen.

Artikel 7, onder (a) bevat een belangrijke wijziging ten aanzien van de samenstelling van de Raad, die thans uitsluitend bestaat uit de deelnemende landen. De vorige overeenkomsten vermeldden onder de samenstelling van de Raad ook de voorzitter, doch deze anomalie is door de thans gewijzigde bepaling verdwenen. Immers, het beleid van de Raad dient tot stand te komen door de samenwerking der afgevaardigden van de regeringen der deelnemende landen, terwijl de door de Raad betaalde voorzitter is belast met de uitvoering en de toepassing van de besluiten van de Raad. De nieuwe Overeenkomst geeft bedoelde functionaris dan ook de titel van „Uitvoerend Voorzitter”, hoewel Uitvoerend Directeur of Uitvoerend Secretaris een betere benaming van de betreffende functie zou zijn geweest. Niettemin verleent *artikel 9, onder (d)*, de Uitvoerend Voorzitter het voorzitterschap van de vergaderingen van de Raad, uiteraard zonder stemrecht. Het zou logischer zijn geweest het voorzitterschap van de Raad, naar analogie van de praktijk in andere grondstoffenorganisaties en in alle vergaderingen in het kader van de Verenigde Naties, in handen te geven van een gedelegeerde van een deelnemend land. De ter conferentie vertegenwoordigde ontwikkelingslanden waren evenwel van mening dat de onpartijdigheid van de door de Raad betaalde Uitvoerend Voorzitter te verkiezen was boven een alternerend voorzitterschap, bekleed door een gedelegeerde.

Artikel 8 geeft een uitgebreide opsomming van de bevoegdheden en de taken van de Raad. De nieuwe overeenkomst heeft deze in een artikel bijeengebracht, hetgeen de overzichtelijkheid ten goede is gekomen. In de vorige overeenkomst waren de taken van de Raad in verschillende hoofdstukken vermeld.

Hoofdstuk V geeft voorzieningen op het gebied van voorrechten en immuniteiten. De algemene principes daarvoor zijn over het algemeen dezelfde als in de vorige overeenkomst in artikel IV, onder E, vermeld.

Nieuw is voor de rechtsbetrekkingen van de Raad de belangrijke bepaling dat de Raad rechtspersoonlijkheid bezit (*artikel 14, onder (b)*). Daarbij werd tevens gestipuleerd, dat de Raad in het bijzonder de bevoegdheid heeft tot het sluiten van contracten, tot het verwerven of vervreemden van roerende en onroerende goederen, alsmede tot het aanspannen van rechtszendingen.

Een tweede nieuwe bepaling heeft betrekking op het sluiten van een zogenaamd „Headquarters Agreement” tussen de Tinraad en het land, waar de zetel van genoemde organisatie is gevestigd (*onderdeel (d) van artikel 14*). Een dergelijke overeenkomst zal nadere bijzonderheden regelen ten aanzien van de status, voorrechten en immuniteiten van de Raad, van de Uitvoerend Voorzitter, het Secretariaat, deskundigen en afgevaardigden van leden-landen, voorzover deze zich op het grondgebied van het land waar de Raad gevestigd is, bevinden voor de uitoefening van hun functies.

Volgens *onderdeel (e) van dit artikel*, zal bedoelde overeenkomst geen integrerend deel vormen van de Vierde Tinovereenkomst.

Volgens *Hoofdstuk VIII* is de omvang van de door de produktielanden bijeen te brengen buffervoorraad bepaald op de tegenwaarde van 20 000 ton tinmetaal (*artikel 21, onder a (i)*). Bij de inwerkingtreding van de overeenkomst zullen de produktielanden verplicht zijn gezamenlijk bijdragen te verlenen tot de tegenwaarde van 7500 ton tinmetaal inplaats van 10 000 ton, zoals in artikel X van de vorige Overeenkomst was bepaald.

De Raad kan te allen tijde bepalen op welk tijdstip of tijdstippen, en in welke termijnen de produktielanden het overblijvende deel, dat nog aan de buffervoorraad moet worden bijgedragen, dienen bijeen te brengen. Aan deze bepaling (*artikel 21, onder a (IV)*) is een, ten opzichte van artikel X van de Derde Internationale Tinovereenkomst, nieuwe voorziening toegevoegd, die een meer slagvaardig dagelijks beleid beoogt.

De Raad kan nu de Uitvoerend Voorzitter machtigen aan de produktielanden te verzoeken de betaling van de resterende

bijdragen binnen een tijdvak van tenminste veertien dagen te voldoen.

Artikel 22 regelt de mogelijkheid van het verlenen van vrijwillige bijdragen aan de buffervoorraad. Deze vorm van medefinanciering, die volgens artikel X, zevende lid, onder *a*, van de vorige overeenkomst alleen mogelijk was voor elk deelnemend land, staat thans open voor elk tot de V.N. Tinconferentie-1970 uitgenodigd land.

In *artikel 24* is een voorziening getroffen voor het eventueel sluiten van leningen door de Raad ten behoeve van de buffervoorraad. Dit betreft het aangaan van leningen met particuliere banken op onderpand van in de buffervoorraad aanwezige tincelen, alsmede andere te treffen arrangementen, waarbij onder meer gedacht wordt aan leningen van de Wereldbank. Artikel 24 verschilt in zoverre van de overeenkomstige bepaling uit de vorige overeenkomst (artikel X, lid 6) dat volgens laatstgenoemde bepaling in geval van leningen op onderpand van tincelen aan de verbruikslanden zonder hun goedvinden geen verplichtingen kunnen worden opgelegd, terwijl artikel 24 van de onderhavige Overeenkomst zulks uitsluit voor alle deelnemende landen.

In *artikel 25* zijn de regels neergelegd, die de Beheerder van de buffervoorraad in acht dient te nemen bij het opereren met deze voorraad op de tinmarkt.

Volgens lid *c*, onder (*i*), moet de Beheerder, indien de marktprijs gelijk is aan of hoger dan de plafondprijs, tin uit de buffervoorraad verkopen tegen de marktprijs, zulks in tegenstelling tot de regeling uit de vorige Overeenkomst (artikel XI, derde lid, onder *a*), op grond waarvan hij verplicht was tegen de plafondprijs tin ten verkoop aan te bieden.

Blijkens het gestelde in lid *c*, onder (*ii*), mag de Beheerder, wanneer de marktprijs binnen de hoogste prijsgroep ligt, opereren tegen de marktprijs, mits hij een netto-verkoper van tin is. Het verschil met artikel XI, derde lid, onder *b*, van de vorige Overeenkomst is dat de Beheerder toen alleen tot het doen van verkopen was gerechtigd.

Wanneer de marktprijs binnen de laagste prijsgroep ligt mag de Beheerder, volgens lid *c*, onder (*iv*), opereren tegen de marktprijs, mits hij een netto-koper is. Het verschil met artikel XI, derde lid, onder *d*, van de vorige Overeenkomst is dat de Beheerder toen alleen tot het doen van aankopen was gerechtigd.

Artikel 26 regelt de beperking of schorsing van de operaties van de buffervoorraad door de Raad, indien deze zulks nodig oordeelt om de doelstellingen van de overeenkomst te verwezenlijken. De Raad kan deze bevoegdheid uitoefenen ten aanzien van termijntransacties van de Beheerder der buffervoorraad, wanneer de marktprijs binnen de hoogste of binnen de laagste prijsgroep ligt (artikel 25, lid *c*, onder (*ii*) of (*iv*)). Deze bevoegdheid bezat de Raad krachtens de vorige overeenkomst niet. Wel was de Raad reeds gerechtigd door middel van beperking of schorsing in te grijpen bij operaties als bedoeld in artikel 25, lid *c*, onder (*i*) en (*v*), met name wanneer de marktprijs gelijk is aan of hoger dan de plafondprijs, of wanneer de marktprijs gelijk is aan of lager dan de bodemprijs. Dit was in de Derde Tinovereenkomst geregeld in artikel XI, lid 6.

In *hoofdstuk IX* bevat *artikel 33*, lid *d*, een nieuwe bepaling, die ten doel heeft de onzekerheid weg te nemen omtrent de mogelijkheid van herroeping (vóór de aanvang der inwerking-treding) en beëindiging (gedurende de looptijd) van een reeds vastgesteld controletijdvak. In het verleden gaf dit aanleiding tot interpretatieverschillen, aangezien bij een rigide toepassing van artikel VII, lid *b*, der vorige Overeenkomst een dergelijke herroeping of beëindiging niet mogelijk werd geacht.

De nieuwe bepaling stelt nu vast dat in voorkomend geval een reeds aangewezen controletijdvak niet zal worden beschouwd als een controletijdvak voor de toepassing van lid *i* (waaromtrent hieronder nog een toelichting volgt) en lid *p*,

onder (*ii*), (*iii*) en (*iv*) van artikel 33 (betrekking hebbende op bepaalde berekeningen ten aanzien van vastgestelde export-quota voor produktielanden).

Voorts kan de Raad volgens *artikel 33*, lid *i*, in geval van toepassing van exportbeperkende maatregelen met elk ter Tin-Conferentie-1970 uitgenodigd land, dat tevens tin produceert, in overleg treden voor het treffen van een analoge maatregel ten aanzien van de export van tin van een dergelijk land.

Hoofdstuk XI (artikel 37) verleent, evenals artikel XV van de Derde Overeenkomst, de Raad de bevoegdheid om indien op de markt een situatie van een ernstig tintekort dreigt te ontstaan, aan de deelnemende landen aanbevelingen te doen, ten einde dit tekort op te heffen. Daartoe dient de Raad de nodige inlichtingen in te winnen met het oog op het opmaken van een raming van het totaal van vraag en aanbod voor een bepaalde periode. Indien de bestudering daarvan het gevaar van het ontstaan van een ernstig tintekort bevestigt, gaat de Raad in tweeërlei opzicht tot actie over.

Ten eerste is de Raad volgens lid *b*, onder (*i*), van artikel 37 verplicht (in tegenstelling tot het bepaalde in lid 2, onder (*a*), van artikel XV der vorige Overeenkomst, waarbij zulks facultatief gesteld was) een aanbeveling aan de deelnemende landen te doen, welke beoogt een actie te ondernemen ter verzekering van een snelle uitbreiding van het aanbod van tin.

Ten tweede kan de Raad volgens lid *b*, onder (*ii*), van dit artikel de deelnemende landen uitnodigen om regelingen te treffen, die tot een billijke verdeling van het beschikbare aanbod van tin onder de verbruikslanden kunnen leiden. Deze bepaling is ongewijzigd uit de vorige overeenkomst overgenomen.

Ten slotte legt lid *b*, onder (*iii*) de Raad de verplichting op de marktontwikkeling voortdurend nauwlettend in het oog te houden, ten einde het ontstaan van tintekorten vroegtijdig te kunnen voorkomen.

Hoofdstuk XII bevat een aantal bepalingen van algemene strekking. Een nieuwe bepaling ten opzichte van de vorige overeenkomst is *artikel 39*, lid *b*. De deelnemende landen verklaren daarbij dat zij alle beslissingen van de Raad krachtens deze Overeenkomst als bindend zullen aanvaarden.

Ook de redactie van lid *c*, onder (*i*) van artikel 39 is wijder van strekking dan de overeenkomstige bepaling uit de vorige Overeenkomst (artikel XVII, lid 2, onder (*a*)). Volgens laatstgenoemde bepaling zullen de deelnemende landen in het kader van hun samenwerking in het belang van de doelstellingen der Overeenkomst geen verbod of beperking ten aanzien van het verbruik van tin uitvaardigen, tenzij onder bepaalde omstandigheden een dergelijk verbod of beperking niet onvereenigbaar is met de bepalingen van de Algemene Overeenkomst betreffende Tarieven en Handel (GATT). Aangezien echter sommige Oost-Europese landen, waaronder de Sovjet-Unie, geen lid van het GATT zijn, is de nieuwe bepaling verruimd door in de plaats van het GATT, de woorden „andere internationale handelsovereenkomsten” hierin op te nemen.

Eveneens werd *artikel 40* inzake de verkoop van tin uit niet-commerciële voorraden versterkt in vergelijking tot de overeenkomstige bepalingen uit de vorige Overeenkomst (artikel XVIII, lid 1). Thans is voorgeschreven dat een deelnemend land, hetwelk tin uit een niet-commerciële voorraad wenst te verkopen, tevoren met de Tinraad omtrent deze verkoopplannen overleg dient te plegen. Volgens de vorige overeenkomst was een dergelijk land slechts gehouden van zijn verkoopplannen tevoren aan de Raad via een openbare kennisgeving mededeling te doen.

Hoofdstuk XIV bevat de slotbepalingen van deze Overeenkomst. Deze bepalingen zijn in dertien artikelen samengevat en in vergelijking met de vorige Overeenkomst in een meer logische volgorde opgesteld, alsmede op vele punten duidelijker geredigeerd. Naar aanleiding van enkele van deze artikelen moge nog het navolgende worden opgemerkt.

In *artikel 50* is de mogelijkheid geopend voor het deelnemen aan deze overeenkomst door intergouvernementele organisaties, die verantwoordelijkheid bezitten ten aanzien van het sluiten van internationale overeenkomsten. Een zodanige organisatie heeft volgens dit artikel geen stemrecht. Omtrent zaken, die binnen haar bevoegdheid liggen, kunnen de lid-staten van een dergelijke organisatie echter collectief hun stemmen uitbrengen. Op dit artikel, dat speciaal is opgenomen in verband met een eventuele deelneming van de Europese Economische Gemeenschap aan de onderhavige Overeenkomst, is hierboven reeds ingegaan onder punt IV van het algemeen gedeelte van deze memorie.

De overeenkomst zal, overeenkomstig het bepaalde in *artikel 46*, voor regeringen, die akten van bekrachtiging, goedkeuring, of aanvaarding bij de Depotregering hebben nedergelegd, zo spoedig mogelijk na 30 juni 1971 definitief in werking treden. Daarvoor is evenwel vereist dat tenminste zes produktielanden met tezamen 950 stemmen en tenminste negen verbruikslanden met tezamen 300 stemmen akten van bekrachtiging, goedkeuring of aanvaarding hebben gedeponerd.

Voor de stemmenaantallen per land verwijst de overeenkomst naar de daarbij gevoegde bijlage A en B. De vorige overeenkomst (*artikel XXIV*, derde lid, onder *a*) stelde ten aanzien van de inwerkingtreding de eis van een minimum van 400 stemmen voor de verbruikslanden. Het leek wenselijk deze grens te verlagen tot 300 stemmen, vanwege het feit dat door deelneming van een groter aantal verbruikslanden aan de onderhandelingsconferentie dan vorige keer, de stemmenverhouding enigszins gewijzigd was.

Indien aan de voorwaarden voor de definitieve inwerkingtreding niet is voldaan, kan de Overeenkomst volgens *artikel 47* voorlopig in werking treden op de dag volgende op de einddatum van de Derde Tinovereenkomst (30 juni 1971, of in geval van verlenging van de Derde Tinovereenkomst, de expiratedatum van deze verlengde overeenkomst). Voor deze voorlopige inwerkingtreding zijn dezelfde aantallen landen met dezelfde stemmenaantallen vereist als voor de definitieve inwerkingtreding, met dien verstande evenwel dat in dit verband ook met mededelingen van regeringen, waarin het voornemen tot bekrachtiging, goedkeuring of aanvaarding der Overeenkomst tot uitdrukking is gebracht, rekening dient te worden gehouden.

Volgens *artikel 51* kan de Raad bij gedistribueerde twee/derde meerderheid besluiten aan de overeenkomstsluitende partijen aanbevelingen te doen om eventuele wijzigingen in de Overeenkomst aan te brengen. De deelnemende landen dienen binnen een bepaalde, door de Raad vast te stellen, termijn aan de Depotregering kennis te geven, dat zij deze wijzigingen al dan niet hebben bekrachtigd, goedgekeurd of aanvaard.

In *artikel 52* is aangegeven op welke wijze een deelnemend land, dat de overeenkomst opzegt, al dan niet aanspraken kan doen gelden bij de liquidatie van de buffervoorraad of van andere bezittingen van de Raad bij de beëindiging der Overeenkomst.

Artikel 53 regelt ten slotte de werkingsduur, verlenging en beëindiging der Overeenkomst. De looptijd van de Vierde Tinovereenkomst zal 5 jaar zijn, welke termijn gelijk is aan die der vorige drie overeenkomsten. Ook de bepalingen ten aanzien van verlenging en beëindiging hebben, behalve redactionele verbeteringen, geen wijziging ondergaan.

De Overeenkomst kan met maximaal twaalf maanden verlengd worden bij een besluit van de Raad, genomen met gedistribueerde twee/derde meerderheid.

De beëindiging is met dezelfde waarborgen omgeven als in de vorige overeenkomsten, met name via een procedure in etappes. Er kan door een overeenkomstsluitende regering bij de Raad een schriftelijk voorstel tot beëindiging der Overeenkomst worden ingediend. Indien dit voorstel met een gedistribueerde twee/derde meerderheid van het totaal aantal stemmen wordt aangenomen, doet de Raad een desbetreffende aanbeveling aan de overeenkomstsluitende regeringen. Indien deze regeringen met gedistribueerde twee/derde meerderheid van het totaal aantal stemmen dit voorstel aanvaarden, zal de Overeenkomst eindigen op een nader door de Raad te bepalen datum.

De Minister van Economische Zaken,
R. J. NELISSEN.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. LUNS.

De Minister zonder Portefeuille,
belast met de aangelegenheden
betreffende de hulp aan
ontwikkelingslanden,
UDINK.

De Minister van Financiën,
H. J. WITTEVEEN.